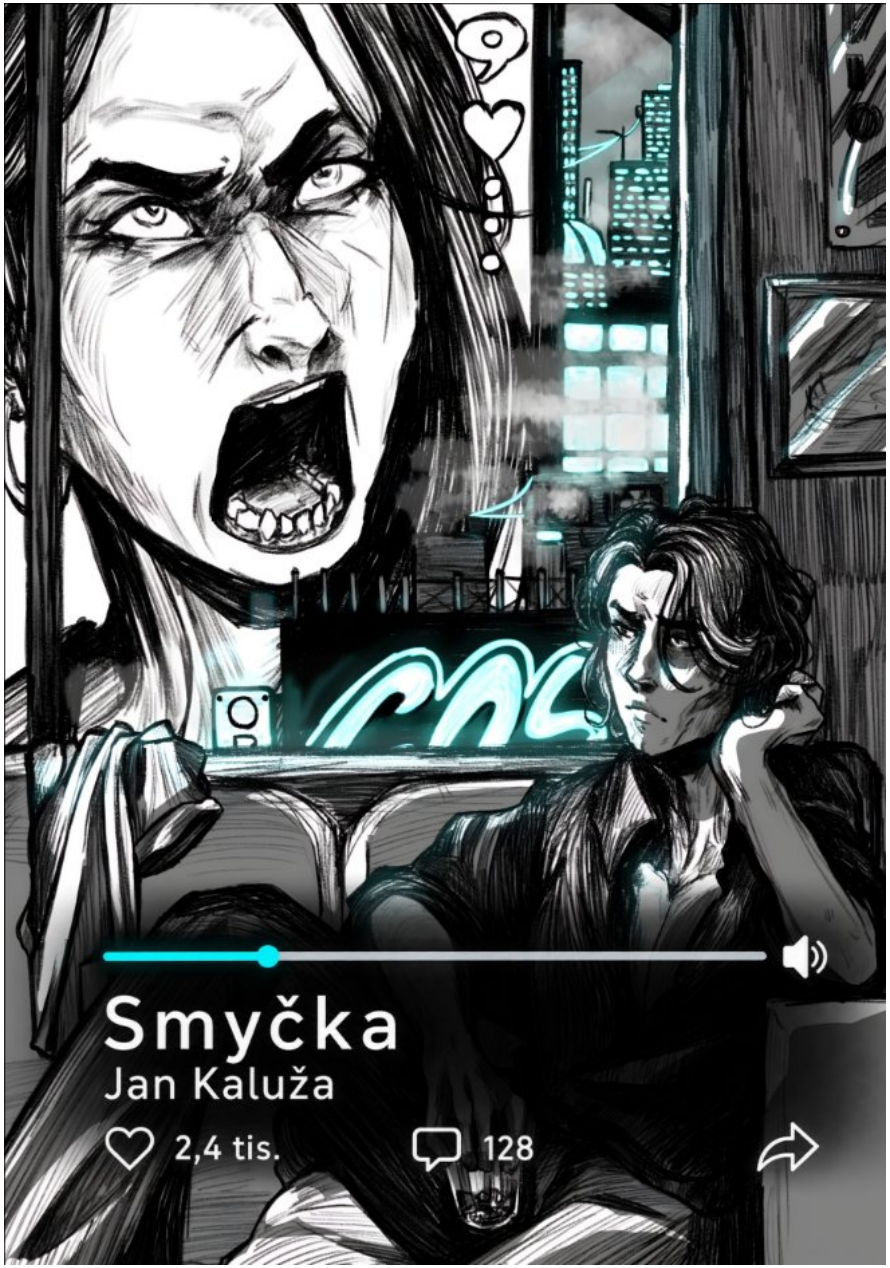

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

1. Básník (Nox)

„Jdi do pí…“

„Čeho tím chceš dosáhnout?“ vyjela na mě a nevědomky tak dokončila moji urážku místo mě. Tohle byla až příliš dobrá slovní hříčka na to, abych ji nechal jen tak zapadnout. Posadil jsem se na gauč s výhledem na mrakodrapy kolem. Neonové poutače osvětlovaly město tak silně, že jsme ani nepotřebovali rozsvěcet světlo.

Lyra nade mnou stála, ale nečekala na mou odpověď. Odpověděla si sama. Já už ji ale neposlouchal. Zasnil jsem se a začal jsem si scénu skládat v hlavě. Snímek po snímku, pohyb po pohybu. Přidal jsem nadpis, dramatickou hudbu. Přikrášlil sebe a z milosti i ji. Věděl jsem, že tenhle fragment bude virální. Nic nepotěší tak jako neštěstí někoho jiného. A moje neštěstí lidi těšilo dvojnásob. Hlavně pokud v něm byla špetka násilí, vtipu a náhody.

„Ty mě zase neposloucháš.“

Její hlas mě vrátil do místnosti. Protřel jsem si oči.

„Tvořím.“

„Tvoříš, když nemáš a netvoříš, když máš,“ povzdechla si.

„Jsem zkrátka netvor.“ Popadl jsem z malého stolku Zápisník.

„Tyhle tvé nálady už vážně nedávám. Fakt, že ne.“

Nekřičela. Upřímně, křik by mě uklidnil víc než tohle. Chtěl jsem jí odpovědět. Jenže ona byla sama, ale na nový fragment čekaly miliony.

Otevřel jsem Zápisník a přiložil ho k očím. Znovu jsem si tu vzpomínku přehrál a místností projel záblesk jako z obřího fotoaparátu. Na okamžik přebil i neony města pod námi.

Ve stejný moment se za mnou zabouchly dveře a já zůstal v bytě sám. Neodešla poprvé a já doufal, že neodešla ani naposled. Odhodil jsem Zápisník na volnou stranu gauče a představil si na něm naše těla včera večer.

Nahoru a dolů. Tak náš vztah poslední dobou fungoval a já byl většinou ten dole, to byl prostě fakt.

Hodil jsem nohy na stolek a pohodlně se opřel. Z kapsy jsem vytáhl mobil a zkontroloval fragment. Víc než tři sta tisíc zhlédnutí za první minutu. Měl sotva třicet vteřin. Hádka, zabouchnuté dveře a správně načasované ticho. Čekal jsem víc, ale na takovou improvizaci to nebylo špatné. Z tohohle vytřískám tři miliony do půlnoci a to snad bude Corvenovi stačit.

Dotkl jsem se obrazovky a přejel na počet zhlédnutí. Sledoval jsem, jak čísla naskakují. Tři sta deset. Tři sta dvacet. Tři sta třicet tisíc. Nikdy jsem nepochopil lidi, kteří tvrdili, že jim na číslech nezáleží. Samozřejmě, že záleželo. Každému. Jen ti neúspěšní

tvrdili opak.

Otevřel jsem komentáře a ihned se začetl do těch nejlépe hodnocených:

Nechala tě kvůli tomu nosu?

Tohle je hraný.

Lyra si zaslouží lepšího.

U posledního komentáře jsem se zastavil o něco déle, než bylo zdrávo. Pak jsem ho olajkoval. Autor komentáře mi za několik vteřin poslal srdíčko a to mě rozesmálo. Miliony lidí měly pocit, že mě znají. Věděly, kdy jsem šťastný, kdy opilý, kdy zoufalý. Poznávaly moje byty, moji ženu, moje přátele i moje výmluvy. A já zase znal je. Ne jmény ani obličeji, ale těmi drobnými dávkami pozornosti, které mi posílali každý den.

Zamkl jsem obrazovku a odložil mobil vedle sebe. Ticho v bytě okamžitě zesílilo. Oči mi sjely na město pode mnou. Obrazovka pokrývající patnáct pater protějšího mrakodrapu problikla a objevil se na ní Lyřin utrápený obličej. Přesně tak, jak jsem si ho před chvílí vysnil. Vypadala dokonale. Alespoň na obrazovce.

Věděl jsem, že Lyře tenhle fragment vadit nebude. Byli jsme manželé už patnáct let a dobře věděla, do čeho jde. Básníci nemají soukromí. Alespoň ne ti, co tvořili pro Smyčku. Když jejich slova dokázala měnit nálady milionů lidí, všichni chtěli vědět úplně všechno i o nich. Alespoň o těch nejlepších a já mezi ně kdysi patřil. Vytěžit pozornost z každé emoce, ať už dobré nebo špatné.

Alespoň jeden fragment denně. A když byly dost dobré, taky dost vynášely. Dost na ten výhled přede mnou i všechny naše útěky od něj.

Mé oči z neonů za okny sjely na prázdné místo na gauči. Samota a Lyra. Nesnášel jsem je a zároveň miloval. Protočil jsem mobil mezi prsty a odešel zkontrolovat koupelnu. Mezitím jsem vytočil číslo ze seznamu oblíbených. Jedno z mála, které tam zbylo. Zvonění se ozývalo déle, než bych si přál.

„Ano?“ ozval se z reproduktoru rozespalý hlas. Zněl starší, než jsem si ho pamatoval. Snad jen proto, že jsem ho probudil uprostřed noci.

„Ahoj, já… potřebuju si promluvit,“ dostal jsem ze sebe nakonec a přesunul se z koupelny k barovému pultu hned za gaučem.

„Noxi?“

„Jo, jsem to já. Viděl jsi můj nový fragment? Už má přes tři sta tisíc zhlédnutí.“

„Já už na Smyčku nekoukám. Začala mi být příliš těsná.“

Vydechl jsem. Příliš těsná. Tak Edrin říkal místu, kde jsme oba zbohatli. Síti, která z lidské pozornosti udělala nejcennější surovinu na světě.

Na chvíli jsem si přál, abych dokázal to, co on. Smazat účet a zmizet milionům lidí z očí. Pomohlo by mi to? Pomohlo by to Lyře? Nám? Rozhlédl jsem se kolem. Pohovka stála víc než

Edrinův první byt, skleněná stěna nabízela nejlepší výhled ve městě a bar za mnou byl plný lahví, které jsem dostal za to, že jsem se s nimi jednou vyfotil. Jednu z nich jsem otevřel a nalil si. Netušil jsem, co je zač, ale podle mojí podobizny na etiketě jsem ji měl pít každý večer.

Ne. Tohle jsem opustit nemohl. Nemohl jsem žít jiný život. Vždyť tohle bylo to jediné, co mi vlastně zbylo. Díky Smyčce jsme se s Lyrou seznámili a asi díky ní jsme ještě pořád spolu.

„Opustila tě, že?“ ozvalo se z reproduktoru telefonu.

„Ne… To ne… Pořád má v koupelně svůj kartáček.“

A taky troje boty, bundu a většinu knih. Za patnáct let manželství jsem zjistil, že ženy odcházejí po částech. A pak taky po částech přicházejí zpět.

„Kartáček?“ rozesmál se Edrin a já se zasmál s ním. Pak se ale jeho hlas změnil: „Měl bys to brát vážně, jestli o ni nechceš přijít nadobro.“

„A co bych měl podle tebe dělat?“

„Vykašlat se na Smyčku. Tak jako já,“ odpověděl a nadechl se k pokračování.

„Nesmysl,“ přerušil jsem ho, ale z reproduktoru se ozval nový hlas. Ženský.

„Kdo volá takhle pozdě?“

Ten hlas jsem znal. Byla to Mirea, Edrinova žena.

„Nox,“ odpověděl Edrin. „Lyra ho opustila.“

„Neopustila mě. Pořád je tady její kartáček,“ sdělil jsem mobilu položenému na stolku přede mnou, ale nezdálo se, že by mě někdo na druhé straně poslouchal.

„Měl bys za námi přijet, Noxi,“ ozvala se znovu Mirea. „Dáš se trochu dohromady.“

Vtom se za mými zády ozvalo pípnutí přístupové karty a odemykání dveřních zámků. Srdce se mi rozbušilo.

„Musím končit,“ vyhrkl jsem a zavěsil.Ve stejný moment se dveře otevřely a Lyra vešla do bytu. Prohrábl jsem si rozcuchané vlasy, rychle dopil zbytek skleničky a vydal se směrem k ní. Chtěl jsem ji obejmout, tak jako vždycky, ale ona mi to tentokrát nedovolila.

„Promiň, že ještě ruším,“ omluvila se a já se na ni usmál.

„To nic, jsem rád, že ses vrátila.“

Nato se její výraz změnil z překvapení na nervózní úsměv.

„Víš…,“ začala tiše a zamířila do koupelny, „jdu si jen pro kartáček.“